Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

22. října 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Volný pohyb služeb — Omezení — Daňové právní předpisy — Příjmy z výher v hazardních hrách — Rozdíl ve zdanění výher dosažených v zahraničí a výher pocházejících z vnitrostátních heren“

Ve spojených věcech C-344/13 a C-367/13,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Commissione tributaria provinciale di Roma (Itálie) ze dne 28. května 2013, došlými Soudnímu dvoru dne 24 června a 1. července 2013 v řízeních

Cristiano Blanco (C-344/13),

Pier Paolo Fabretti (C-367/13)

proti

Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Ó Caoimh, C. Toader (zpravodajka), E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za C. Blanca a P. P. Fabrettiho M. Rosou a S. Cristaldim, avvocati,

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. De Bellisem, avvocato dello Stato,

— za belgickou vládu L. Van den Broeck, jakož i J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci, ve spolupráci s P. Vlaemminckem a R. Verbekem, advocaten,

— za Evropskou komisi D. Recchia a W. Roelsem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: italština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článků 46 ES a 49 ES, nyní článků 52 SFEU a 56 SFEU.

2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci dvou sporů, v nichž stojí C. Blanco a P. P. Fabretti proti Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale I di Roma – Ufficio Controlli (dále jen „Agenzia“) ve věci daňových výměrů prvně jmenovaných.

Právní rámec

Unijní právo

3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (Úř. věst. L 309, s. 15) v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. f) stanoví, že se vztahuje na kasina.

Italské právo

4 Článek 67 odst. 1 písm. d) nařízení prezidenta republiky č. 917 ze dne 22. prosince 1986 schvalujícího jednotnou úpravu zdanění příjmů (decreto del Presidente della Republica n. 917 – Approvazione del testo unico delle imposte sui redditi) (řádný doplněk GURI č. 302 ze dne 31. prosince 1986) ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení (dále jen „NPR 917/86“) považuje za ostatní příjmy, které spadají do základu daně z příjmů, „výhry z loterií, soutěží o ceny, her a sázek organizovaných pro veřejnost a ceny pocházející ze zkoušek dovednosti nebo z losování“.

5 Článek 69 odst. 1 uvedeného nařízení upřesňuje, že ceny a výhry uvedené v jeho čl. 67 odst. 1 písm. d) „představují příjem v celé výši získané ve zdaňovacím období, bez jakéhokoli odpočtu“.

6 Článek 30 první pododstavec nařízení prezidenta republiky č. 600 ze dne 29. září 1973 o společných předpisech pro vyměřování daní z příjmů (řádný doplněk GURI č. 268 ze dne 16. října 1973) stanoví:

„[…] výhry pocházející z losování, ze zkoušek dovednosti, ze soutěží o ceny, z tipovacích her a ze sázek vyplácené státem, veřejnoprávními nebo soukromoprávními osobami a osobami uvedenými v čl. 23 odst. 1 tohoto nařízení podléhají srážkové dani u zdroje s možností jejího vrácení s výjimkou případů, v nichž již jiné předpisy stanoví srážku u zdroje. Srážka u zdroje se nepoužije, nepřekročí-li celková hodnota cen […] 50 000 lir [25,82 eura]; je-li celková hodnota vyšší, uplatní se srážka na celou částku.“

7 Toto ustanovení se však nepoužije na výhry vyplácené italskými hernami, jelikož podle čl. 30 sedmého pododstavce uvedeného nařízení je srážka z jimi vyplacených výher součástí daně z kulturních představení, nyní daně ze zábavy, zavedené legislativním nařízením č. 60 ze dne 26. února 1999 (GURI č. 59 ze dne 12. března 1999, s. 5).

8 Mimoto podle článku 3 nařízení prezidenta republiky č. 640 ze dne 26. října 1972 o daních z kulturních představení (decreto del Presidente della Republica n. 640 – Imposta sugli spettacoli) (řádný doplněk GURI č. 292 ze dne 11. listopadu 1972), ve znění legislativního nařízení č. 60 ze dne

26. února 1999, jsou herny, které jsou povinny platit daň ze zábavy, vyloučeny z povinnosti přenesení daně na diváky, účastníky a sázkaře. Základ této daně je tvořen částkou vybraného vstupného, kladným denním rozdílem mezi částkami inkasovanými za hru a částkami vyplacenými hráčům jako výhry a jakýmkoli dalším příjmem souvisejícím s provozováním hry.

Spory v původních řízeních a předběžná otázka

Věc C-344/13

9 Agenzia doručila dne 1. prosince 2011 C. Blancovi tři daňové výměry, v nichž mu vytýkala, že nepodal daňové přiznání za zdaňovací období 2007 až 2009 a že v roce 2007 nepřiznal příjmy ve výši 410 227 eur, v roce 2008 ve výši 25 969 eur a v roce 2009 ve výši 46 028 eur odpovídající výhrám v kasinech nacházejících se v jiných členských státech a ve třetích zemích. Tvrdila v nich, že uvedené částky měly být zahrnuty do zdanitelného příjmu C. Blanca, neboť patří do „ostatních příjmů" ve smyslu čl. 67 odst. 1 písm. d) NPR 917/86. V důsledku toho byl C. Blancovi vyměřen daňový doplatek ve výši 488 703,16 eura za zdaňovací období 2007, 23 919,86 eura za zdaňovací období 2008 a 41 291,89 eura za zdaňovací období 2009 z titulu daně z příjmů fyzických osob, přirážek k dani a pokut.

10 C. Blanco podal proti těmto daňovým výměrům několik žalob. Projednávání těchto žalob bylo z důvodu jejich vzájemné souvislosti týkající se jejich předmětu a osoby žalobce v původním řízení spojeno. C. Blanco měl za to, že informace, z nichž Agenzia vycházela, je třeba brát s rezervou, jelikož pocházejí z internetových stránek uvádějících pouze hrubé výhry a nezohledňujících některé aspekty snižující jejich výši, jako například praxi „*stackingu*", prohry a výdaje. Dále tvrdí, že daňové výměry porušují zejména zásadu zákazu dvojího zdanění stanovenou mezinárodními úmluvami, přičemž odkazuje na článek 2 vzorové daňové smlouvy ohledně daní z příjmů a z majetku vypracované Organizací pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD), zásadu volného pohybu služeb stanovenou v článku 56 SFEU a zásadu nediskriminace zakotvenou v čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i v článcích 18 SFEU a 49 SFEU. C. Blanco tvrdí, že dochází k diskriminačnímu zacházení z důvodu, že výher dosažených v Itálii se prohlášení netýká a daň z příjmů se na ně neuplatní, jelikož je na ně u zdroje uplatněna náhradní daň ze zábavy, a že výhry dosažené v jiných členských státech, které v nich již byly zdaněny u zdroje, by v Itálii neměly být zdaňovány.

11 V tomto ohledu C. Blanco odkazuje na věc, ve které byl vydán rozsudek Lindman (C-42/02, EU:C:2003:613), kterou považuje za obdobnou a v níž Soudní dvůr rozhodl, že článek 49 ES brání právním předpisům členského státu, podle nichž výhry z hazardních her pořádaných v jiných členských státech jsou považovány za příjem podléhající dani z příjmů, kdežto výhry z hazardních her pořádaných v dotčeném členském státě dani nepodléhají. Domnívá se, že by předkládající soud neměl uplatnit vnitrostátní právní úpravu z důvodu její diskriminační povahy související zejména s jejím rozporem s článkem 56 SFEU.

12 Agenzia zpochybňuje opodstatněnost žalob v původním řízení a navrhuje jejich zamítnutí. Má za to, že jednala v souladu s platnými právními předpisy a obecně odkazuje na podrobnější rozbor uvedený v daňových výměrech, v němž uvedla, že žalobce v původním řízení nepřiznal příjmy za daná zdaňovací období.

13 Předkládající soud zamítl žalobní důvod založený na dvojím zdanění, jelikož měl za to, že je třeba rozlišovat daň, k níž je povinna herna, a daň, kterou musí zaplatit výherce. Daňové odvody herny a výherce jsou totiž vybírány na základě odlišných daňových předpisů.

14 Uvedený soud sice připouští, že daňové zacházení je rozdílné v závislosti na tom, zda výhry pocházejí z Itálie, nebo z jiného členského státu, avšak toto rozdílné zacházení podle jeho názoru představuje zakázanou diskriminaci, pouze pokud by pro něj neexistovaly důvody.

15 Uvedený soud tvrdí, že podle judikatury Soudního dvora může být takové rozdílné zacházení považováno za odůvodněné, pokud spadá pod některé z ustanovení stanovících výslovně výjimku, např. článek 52 SFEU, na nějž článek 62 SFEU odkazuje, a je jeho cílem zajištění veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, a současně je v souladu se zásadou proporcionality a skutečně zaručuje dosažení uvedeného cíle soudržným a systematickým způsobem.

16 Podle předkládajícího soudu italské právní předpisy neusilují ani tak o ochranu italských heren jako o odrazení od praní a samopraní špinavých peněz v zahraničí, jakož i o omezení úniku peněz, jejichž původ nelze zkontrolovat, do zahraničí nebo jejich dovozu do Itálie.

17 Uvedený soud má za to, že je nezbytné, aby Soudní dvůr konkrétně posoudil důvody, které vedly vnitrostátního zákonodárce k přijetí takové právní úpravy, a že italská vláda může být schopna předložit důvody, z nichž se rozhodla uplatňovat na výhry z hazardních her organizovaných v zahraniční daň.

18 Za těchto podmínek se Commissione tributaria provinciale di Roma rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je skutečnost, že výhry získané osobami s bydlištěm v Itálii v hernách členských států Evropské unie musejí být přiznány a zdaněny na základě čl. 67 [odst. 1] písm. d) [NPR 917/86] v rozporu s článkem [56 SFEU], nebo lze tuto povinnost považovat za opodstatněnou důvody veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo ochrany zdraví ve smyslu článku [52 SFEU]?“

Věc C-367/13

19 Agenzia doručila dne 6. prosince 2011 P. P. Fabrettimu daňový výměr za rok 2009, v němž po něm požaduje zaplacení částky 45 327,48 eura, jelikož nepřiznal částku 52 000 eur, kterou vyhrál v pokeru v kasinu nacházejícím se v jiném členském státě.

20 P. P. Fabretti tento daňový výměr z totožných důvodů jako v případě C. Blanca zpochybňuje a podal proti němu žalobu. Agenzia proti němu uplatňuje podobné argumenty, jaké uplatnila proti C. Blancovi.

21 Commissione tributaria provinciale di Roma odůvodňuje nutnost položení předběžné otázky obdobně jako u svého prvního rozhodnutí, jež je předmětem věci C-344/13. Rozhodla se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku totožného znění jako v uvedeném případě.

22 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 11. července 2013 byly věci C-344/13 a C-367/13 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K předběžné otázce

23 Podstatou jediné otázky předkládajícího soudu je, zda mají být články 52 SFEU a 56 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, podle nichž výhry z hazardních her organizovaných v hernách na jeho území nepodléhají dani z příjmů, zatímco výhry dosažené v jiných členských státech dani podléhají, a zda takové rozdílné zacházení je odůvodnitelné důvody veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo ochrany zdraví.

24 Úvodem je třeba upřesnit, že i když přímé daně spadají do pravomoci členských států, musí tyto členské státy nicméně při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo (v tomto smyslu viz rozsudek Lindman, EU:C:2003:613, bod 18 a citovaná judikatura).

25 Předkládající soud se zaprvé táže, zda vnitrostátní právní úprava dotčená ve věcech v původních řízeních představuje omezení volného pohybu služeb.

26 V tomto ohledu je třeba připomenout, že volný pohyb služeb stanovený v článku 56 SFEU vyžaduje nejen odstranění jakékoli diskriminace poskytovatele služeb usazeného v jiném členském státě z důvodu státní příslušnosti, ale rovněž odstranění jakéhokoli omezení, byť uplatňovaného bez rozdílu na národní poskytovatele i na poskytovatele z jiných členských států, když je takové povahy, že může znemožňovat činnosti poskytovatele usazeného v jiném členském státě, kde legálně poskytuje obdobné služby, překážet těmto činnostem nebo je činit méně přitažlivými (viz zejména rozsudek Dirextra Alta Formazione, C-523/12, EU:C:2013:831, bod 21 a citovaná judikatura).

27 Jak již Soudní dvůr dříve rozhodl, ustanovení Smlouvy o FEU týkající se volného pohybu služeb se vztahují i na činnosti, jež spočívají v tom, že uživatelům se za úplatu umožní účastnit se hazardní hry (rozsudek Zenatti, C-67/98, EU:C:1999:514, bod 24 a citovaná judikatura). Kromě toho volný pohyb služeb svědčí poskytovateli i příjemci služeb (rozsudek Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International, C-42/07, EU:C:2009:519, bod 51 a citovaná judikatura).

28 Ve věcech v původních řízeních ze zjištění předkládajícího soudu, jakož i z vyjádření italské vlády plyne, že vnitrostátní právní úprava podrobuje výhry dosažené v hernách s hazardními hrami v Itálii zdanění u zdroje spočívajícímu v uložení daně těmto hernám. Konkrétně výhry dosažené v italských hernách jsou předmětem srážky stanovené na základě rozdílu mezi sumou vkladů do her a sumou výher vyplacených hráčům. Italská vláda upřesňuje, že výhry dosažené v hernách na území Itálie jsou osvobozeny od daně z příjmů, aby nedocházelo ke dvojímu zdanění týchž částek, a to na vstupu na úrovni herny a na výstupu na úrovni hráče.

29 Naopak výhry pocházející z hazardních her organizovaných v zahraničních hernách se považují za příjmy. Ty pak musí být uvedeny v daňovém přiznání, a podléhají tedy dani z příjmů.

30 Tato vnitrostátní právní úprava, vyhrazující osvobození od daně z příjmů pouze pro výhry v hrách organizovaných v dotyčném členském státě, tak podřizuje poskytování služeb představované úplatným organizováním peněžních her odlišnému daňovému režimu podle toho, zda k tomuto poskytování dochází v uvedeném státě, nebo v jiných členských státech (v tomto smyslu viz rozsudek Laboratoires Fournier, C-39/04, EU:C:2005:161, bod 15 a citovaná judikatura).

31 Mimoto, jak uvádějí žalobci v původních řízeních a Evropská komise, rozdílné daňové zacházení, kdy jsou za zdanitelný příjem považovány pouze výhry v hrách organizovaných v jiném členském státě, snižuje přitažlivost cesty do jiného členského státu za účelem hraní hazardních her. Příjemci dotčených služeb bydlící v členském státě s takto rozdílným zacházením jsou totiž s ohledem na význam, který má možnost uplatnit osvobození od daně, odrazováni od účasti v hrách, jejichž organizátoři jsou usazeni v jiném členském státě (obdobně viz rozsudky Vestergaard, C-55/98, EU:C:1999:533, bod 21, jakož i Komise v. Dánsko, C-150/04, EU:C:2007:69, bod 40 a citovaná judikatura).

32 Okolnost, že poskytovatelé usazení v tomto členském státě podléhají dani jakožto organizátoři peněžních her, nemá vliv na zjevně diskriminační povahu právních předpisů dotčených ve věcech v původních řízeních, jelikož tato daň je, jak uvádí předkládající soud, odlišná od daně z příjmů zatěžující výhry pocházející z účasti daňových poplatníků na hazardních hrách organizovaných v jiných členských státech (v tomto smyslu viz rozsudek Lindman, EU:C:2003:613, bod 22).

33 Proto taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věcech v původních řízeních, způsobuje diskriminační omezení volného pohybu služeb, který je zaručen článkem 56 SFEU, a to nejen na úkor poskytovatelů, ale i příjemců těchto služeb.

34 Zadruhé je třeba ověřit, zda může být toto diskriminační omezení odůvodněné.

35 Předkládající soud a italská vláda podotýkají, že cílem vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věcech v původních řízeních je předcházení praní a samopraní špinavých peněz v zahraničí, jakož i omezení úniku peněz se zvláště nejistým původem do zahraničí nebo jejich dovozu do Itálie.

36 Jak uvádí tato vláda, Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že právní úprava hazardních her patří mezi oblasti, v nichž mezi členskými státy existují výrazné rozdíly morální, náboženské a kulturní povahy. Při neexistenci harmonizace na unijní úrovni v dané oblasti je na každém členském státu, aby v těchto oblastech podle svého vlastního žebříčku hodnot posoudil, jaké požadavky s sebou nese ochrana dotčených zájmů (viz zejména rozsudky Stanleybet International a další, C-186/11 a C-209/11, EU:C:2013:33, bod 24, jakož i Digibet a Albers, C-156/13, EU:C:2014:1756, bod 24).

37 Nicméně platí, že ačkoliv Soudní dvůr formuloval několik naléhavých důvodů obecného zájmu, jako jsou ochrana spotřebitelů, potlačování podvodů a předcházení sociálním problémům spojeným s hrami, které mohou být uplatňovány k odůvodnění omezení volného pohybu služeb, nemohou být tyto cíle uplatňovány pro odůvodnění omezení uplatňovaných diskriminačním způsobem (rozsudek Komise v. Španělsko, C-153/08, EU:C:2009:618, bod 36 a citovaná judikatura).

38 Diskriminační omezení je tedy slučitelné s unijním právem, pouze pokud spadá pod některé ustanovení výslovně stanovící výjimku, např. článek 52 SFEU, na nějž článek 62 SFEU odkazuje a jehož cílem je zajištění veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo ochrany zdraví (v tomto smyslu viz zejména rozsudky Komise v. Německo, C-546/07, EU:C:2010:25, bod 48 a citovaná judikatura, jakož i Dickinger a Ömer, C-347/09, EU:C:2011:582, bod 79).

39 V důsledku toho mohou být takové vnitrostátní právní předpisy, jako jsou předpisy dotčené ve věcech v původních řízeních, odůvodněny pouze pokud sledují cíle související s veřejným pořádkem, veřejnou bezpečností a ochranou zdraví ve smyslu článku 52 SFEU. Kromě toho je třeba připomenout, že omezení, která stanoví členské státy, musí splňovat podmínky přiměřenosti. Vnitrostátní právní předpisy jsou tak k tomu, aby zaručily uskutečnění tvrzeného cíle, způsobilé pouze tehdy, pokud opravdu odpovídají snaze dosáhnout jej soudržným a systematickým způsobem (v tomto smyslu viz rozsudky Engelmann, C-64/08, EU:C:2010:506, jakož i Pfleger a další, C-390/12, EU:C:2014:281, bod 43 a citovaná judikatura).

40 Zjištění cílů, které vnitrostátní právní úprava skutečně sleduje, spadá v rámci věcí, které byly Soudnímu dvoru předloženy na základě článku 267 SFEU, do pravomoci předkládajícího soudu. Předkládající soud kromě toho musí za současného zohlednění vodítek poskytnutých Soudním dvorem rovněž ověřit, zda omezení, která ukládá dotyčný členský stát, splňují podmínky přiměřenosti, které vyžaduje judikatura Soudního dvora (v tomto smyslu viz rozsudek Pfleger a další, EU:C:2014:281, body 47 a 48 a citovaná judikatura).

41 Co se týče nejprve cílů uplatňovaných italskou vládou týkajících se předcházení praní špinavých peněz a nutnosti omezení uniku peněz s nejistým původem do zahraničí nebo jejich dovozu do Itálie, postačuje především konstatovat, aniž je nutné určovat, zda mohou tyto cíle spadat pod pojem „veřejný pořádek“, že – jak vyplývá z judikatury Soudního dvora – orgány členského státu nemohou obecně a bez rozlišování platně vycházet z domněnky, že organizace a subjekty usazené v jiném členském státě páchají trestnou činnost (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Španělsko, EU:C:2009:618, bod 39 a citovaná judikatura).

42 Dále je třeba uvést, jak podotýká Evropská komise, že italská vláda nepředložila důkaz o tom, že i když výnosy organizované trestné činnosti dosahují v Itálii vysokých částek, vznikly v celém či převážném rozsahu v zahraničí.

43 Navíc všeobecné vyloučení z možnosti osvobození od daně se jeví jako nepřiměřené, jelikož překračuje meze toho, co je nezbytné k boji proti praní špinavých peněz, neboť v tomto ohledu mají členské státy k dispozici další prostředky, jako například směrnici 2005/60, týkající se boje proti praní špinavých peněz, která se na kasina uplatní na základě svého čl. 2 odst. 1 bodu 3 písm. f).

44 Konečně, nelze vyloučit, že boj proti herní závislosti může spadat pod pojem „ochrana veřejného zdraví“ (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Španělsko, EU:C:2009:618, bod 40 a citovaná judikatura), a z tohoto důvodu by mohl odůvodňovat diskriminační omezení volného pohybu služeb.

45 Jak uvádí belgická vláda, Soudní dvůr opakovaně uznal zvláštní povahu oblasti hazardních her, kde na rozdíl od zavedení volné a nenarušené hospodářské soutěže na tradičním trhu může uplatnění takové hospodářské soutěže na tomto velmi specifickém trhu, tj. mezi několika hospodářskými subjekty, které by byly oprávněny provozovat stejné hazardní hry, vést ke škodlivému účinku spojenému se skutečností, že by tyto subjekty byly vedeny k soupeření ve vynalézavosti, jak svou nabídku učinit atraktivnější, než je nabídka jejich konkurentů, a tímto způsobem zvýšily výdaje spotřebitelů související se hrou, jakož i riziko závislosti těchto spotřebitelů (viz zejména rozsudky Pfleger a další, EU:C:2014:281, bod 46 a citovaná judikatura, jakož i Digibet a Albers, EU:C:2014:1756, bod 31 a citovaná judikatura).

46 Nicméně za okolností, které jsou dány ve věcech v původních řízeních, zdaňování členským státem výher pocházejících z heren s hazardními hrami nacházejících se v jiných členských státech a osvobození takových výher pocházejících z heren s hazardními hrami nacházejících se na jeho území od daně nejsou vhodné k dosažení cíle boje proti herní závislosti koherentním způsobem, jelikož takové osvobození může podněcovat spotřebitele k účasti na hazardních hrách, u nichž je toto osvobození možné využít (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Španělsko, EU:C:2009:618, bod 41).

47 Z toho plyne, že diskriminace dotčená ve věcech v původních řízeních není z pohledu článku 52 SFEU odůvodněná.

48 Ze všech výše uvedených úvah proto plyne, že na předběžnou otázku je třeba odpovědět, že články 52 SFEU a 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, které podrobují dani výhry z hazardních her organizovaných v hernách nacházejících se v jiných členských státech a osvobozují od daně obdobné příjmy pocházející z heren nacházejících se na území tohoto státu.

K nákladům řízení

49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Články 52 SFEU a 56 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, které podrobují dani výhry z hazardních her organizovaných v hernách nacházejících se v jiných členských státech a osvobozují od daně obdobné příjmy pocházející z heren nacházejících se na území tohoto státu.

Podpisy.